

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ



Θεατρικό 25ης Μαρτίου

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ



ΡΟΛΟΙ:

1. Αφηγητής 1 (Όσους θέλει ο κάθε δάσκαλος)
2. Αφηγητής 2
3. Αφηγητής 3
4. Παπα-Λάζαρος
5. Παιδί 1 (Όσα θέλει ο κάθε δάσκαλος)
6. Παιδί 2
7. Παιδί 3
8. Παιδί 4
9. Παιδί 5
10. Μητέρα

Αφηγητής 1: Βρισκόμαστε στα χρόνια της τουρκοκρατίας. Σ' εκείνα τα χρόνια της σκλαβιάς οι Τούρκοι έκλεισαν τα σχολεία για να μη μαθαίνουν γράμματα τα Ελληνόπουλα. Να μη μαθαίνουν τη γλώσσα, ούτε την ιστορία τους.

Αφηγητής 2: Όμως τα παιδιά βρήκαν άλλο τρόπο. Κάθε βράδυ, την ώρα που έβγαινε το φεγγαράκι, έπαιρναν την ευχή της μάνας τους και κρυφά – κρυφά, πήγαιναν στην εκκλησιά. Εκεί τους περίμενε ο παπάς, ο δάσκαλος...

(Στο βάθος της σκηνής είναι ο ιερέας με μερικά παιδιά. Τα παιδιά κάθονται χάμω, σταυροπόδι. Ο ιερέας φαίνεται ανήσυχος.)

Παιδί: Πολύ ανήσυχος φαίνεσαι παππούλη, απόψε. Τι έχεις;

Παπα-Λάζαρος: Φοβάμαι παιδί μου, φοβάμαι πολύ. Τα παιδιά της κυρά Θεοδώρας άργησαν. Θα έπρεπε να ήταν εδώ πριν 20 λεπτά κι ακόμα να φανούν. Η ψυχή μου τρέμει, ο νους μου πάει στο κακό.

Παιδί: Μη φοβάσαι παππούλη. Ίσως να τους πήρε ο ύπνος. Ίσως να ξεχάστηκαν.

Παπα-Λάζαρος: Μακάρι να είναι όπως τα λες.

Παιδί: *(Σηκώνεται και κοιτάζει)*

Μα να παππούλη, βλέπω κάτι να κινείται κατά κει.

Παπα-Λάζαρος: *(Σηκώνεται κι αυτός)*

Ναι, σαν να έχεις δίκαιο. Αυτά είναι. Ελάτε μέσα να τα περιμένουμε.

(Ενώ τα παιδιά της κυρά- Θεοδώρας προχωρούν, άλλα παιδιά βγαίνουν από τις πόρτες δεξιά και αριστερά για να πάνε στην εκκλησία).

Μητέρα: Παιδιά μου βράδιασε. Είναι ώρα να πάτε στην εκκλησία. Ο Παπά Λάζαρος σας περιμένει. Τα παιδιά της πάνω γειτονιάς είναι ήδη εκεί. Θέλω να προσέχετε παιδιά μου, να 'χετε την ευχή μου! Οι Τούρκοι παραμονεύουν παντού. Να περπατάτε προσεχτικά, άκρη - άκρη, κοντά στον τοίχο. Αν δείτε κάτι ύποπτο, κρυφτείτε για λίγο κι ύστερα ελάτε γρήγορα στο σπίτι. Άντε, βγήκε και το φεγγαράκι να σας δείχνει το δρόμο. Πηγαίνετε παιδιά μου κι ο Θεός μαζί σας.

Παιδί: Γεια σου μητέρα! Μην ανησυχείς! Θα είμαστε προσεχτικοί. Έχουμε το Θεό μαζί μας.

Μητέρα: Στο καλό, στο καλό, παιδιά μου! Δε θα κοιμηθώ. Θα σας περιμένω! Παναγιά μου, βοήθα τα παιδιά μας ... *(Τα παιδιά περπατούν προσεχτικά. Κοιτάζουν το φεγγάρι και τραγουδούν).*

Φεγγαράκι μου λαμπρό
Φέγγε μου να περπατώ,
Να πηγαίνω στο σχολείο,
Να μαθαίνω γράμματα
Γράμματα σπουδάγματα
Και του Θεού τα πράγματα.

(Άλλα παιδιά έρχονται από την άλλη μεριά και τραγουδούν κι αυτά.

Φτάνουν στην εκκλησία.)

Παιδί: Καλησπέρα παπα-Λάζαρε και συγνώμη που αργήσαμε.

Παπα-Λάζαρος: Τι συνέβη παιδιά μου; Είστε καλά; Χλόη, γιατί κλαις;

Χλόη: Να παππούλη. Στο δρόμο καθώς ερχόμασταν, είδαμε δυο Τούρκους ίσαμε δυο μέτρα και φοβήθηκα ότι θα μας έκαναν κακό.

Παπα-Λάζαρος: Μήπως σας ακολούθησαν;

Παιδί: Όχι, όχι, είμαστε σίγουροι ότι τους ξεγελάσαμε.

Παπα-Λάζαρος: Μπράβο, παιδιά μου! Πρέπει όλοι να προσέχουμε. Είναι δύσκολες οι μέρες που περνούμε. Και οι τοίχοι έχουν αυτιά! Είμαστε σκλάβοι, παιδιά μου, σκλάβοι! Πρέπει να προσέχουμε!

Παιδί: Παπα-Λάζαρε, όσα κακά και να μας κάμουν, εμείς θα μάθουμε γράμματα! Θα μάθουμε την ιστορία μας! Κι όταν μεγαλώσουμε θα αγωνιστούμε για την Λευτεριά!

Παπα-Λάζαρος: Μπράβο, παιδιά μου! Χαίρομαι πολύ για αυτά που ακούω. Εγώ μπορεί να μην ζήσω να σας δω να μεγαλώνετε, αλλά είμαι σίγουρος για αυτά που λέτε. Τώρα όμως δουλειά. Πάρτε το ψαλτήρι. Αρχίζουμε το μάθημα.

Παπα-Λάζαρος: Ποια είναι η Πατρίδα μας;

Παιδί: Πατρίδα μας είναι η Ελλάδα!

Παπα-Λάζαρος: Και πως θα την ελευθερώσουμε;

Παιδί: Με το σπαθί μας!

Παπα-Λάζαρος: Και τώρα ανάγνωση....

1. Ως πότε παλικάρια θα ζούμε στα στενά,
μονάχοι σαν λιοντάρια, στις ράχες, στα βουνά.
2. Σπηλιές να κατοικούμε, να βλέπουμε κλαδιά,
να φεύγουμε απ' τον κόσμο για την πικρή σκλαβιά
3. Να χάνουμε πατρίδα, αδέρφια και γονείς,

τους φίλους, τα παιδιά μας κι όλους τους συγγενείς.

Καλύτερα μιας ώρας ελεύθερη ζωή,
παρά σαράντα χρόνια σκλαβιά και φυλακή.

*(Ακούεται μουσική. Ένα παιδί απαγγέλλει το ποίημα «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ». Ο
ιερέας απαγγέλλει το τελευταίο κομμάτι.)*

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Ιωάννη Πολέμη

(Το ποίημα αυτό, απ' τα καλύτερα του ποιητή, συγκινεί βαθύτατα κάθε Ελληνική ψυχή. Σε αδρές γραμμές παρουσιάζει τη σκλαβιά και τα πάθη του Έθνους στην Τουρκοκρατία και μαζί, σαν άστρο, την ιερή φλόγα της πίστης. Ιδιαίτερα ζωγραφίζει την ελπίδα και την προσδοκία που καλλιέργησε προπαντός ο κλήρος στις καρδιές των Ελληνοπαίδων.)

Απ' έξω μαυροφόρα απελπισιά,
πικρής σκλαβιάς χειροπιαστό σκοτάδι,
και μέσα στη θολόκτιστη εκκλησιά,
στην εκκλησιά, που παίρνει κάθε βράδυ την όψη του σχολειού,
το φοβισμένο φως του καντηλιού
τρεμάμενο τα ονείρατα αναδεύει,
και γύρω τα σκλαβόπουλα μαζεύει.

Εκεί καταδιωγμένη κατοικεί
Του σκλάβου η αλυσόδετη πατρίδα!
Βραχνά ο παπάς, ο δάσκαλος εκεί
Θεριεύει την αποσταμένη ελπίδα με λόγια μαγικά!
Εκεί η ψυχή πικρότερο αγροικά
τον πόνο της σκλαβιάς της, εκεί βλέπει
Τι έχασε, τι έχει, τι της πρέπει.
Κι απ' την εικόνα του Χριστού ψηλά,

που εβούβανε τα στόματα των πλάνων,
και ρίχνει και συντρίβει και κυλά
στην άβυσσο τους θρόνους των τυράννων, κι από τη σιγαλιά,
που δένει στο λαιμό πνιγμού θηλιά,
κι απ' των προγόνων τ' άφθαρτα βιβλία,
που δείχνουν τα πανάρχαια μεγαλεία,
ένας ψαλμός ακούεται βαθύς
σα μελωδίες ενός κόσμου άλλου,
κι ανατριχιάζει ακούοντας καθείς
προφητικά τα λόγια του δασκάλου με μια φωνή βαριά:
**«Μη σκιάζεστε στα σκότη! Η λευθεριά,
σαν της αυγής το φεγγοβόλο αστέρι,
της νύχτας το ξημέρωμα θα φέρει.»**

Μη φοβάστε παιδιά μου!

Παπα-Λάζαρος:Μη σκιάζεστε στα σκότη....

Η λευτεριά, σαν της αυγής το φεγγοβόλο αστέρι,

Της νύχτας το ξημέρωμα θα φέρει!



ΤΕΛΟΣ